

— Кой таласъм?... Само ти не знаеш! Онзи от запустелия кантон... Дето заклаха турчето, преди две години... Не беше излизал от Великден...

— Кой го е видял, кажи де? — събра сърдито веждите си Дечо.

— Днес на обяд, Сандю, арабаджията, разправяше на всички... „Карах, вика, кирия от гърата пък бях закъснял. Тъмно, като катран... Задрямал съм, вика, облегнат на човалите... Конете си знаят пътя, сами вървят... По едно време, вика, като изкрещя нещо до ушите ми, като се метна на раменете ми, натисна ми врата, не мога, вика, да мръдна. Пък конете цвелят и хвърчат в кариер! Хеле, не знам вече как, откопчах дясната си ръка, докопах камшика, шибнах колкото сила имам зад гърба си! И чух го, вика, пак като изпищя... Пусна ме, вика, най-сетне, ама бях ни жив, ни умрял... Конете, като бесни — мятат се, пръхтят, ще скъсат каишите... Че като почнаха да ваят, брате, едни камъни подире ми, ей-такива-е, колкото юмрук — на, още имам буци по главата си... Нейсе, вика... Тоз път отървах кожата — ама друг път, вика, алтъни да ми дават, нощя